ఉద్యోగాంతమునందు...

ఇచ్ఛాపురపు రామచంద్రం

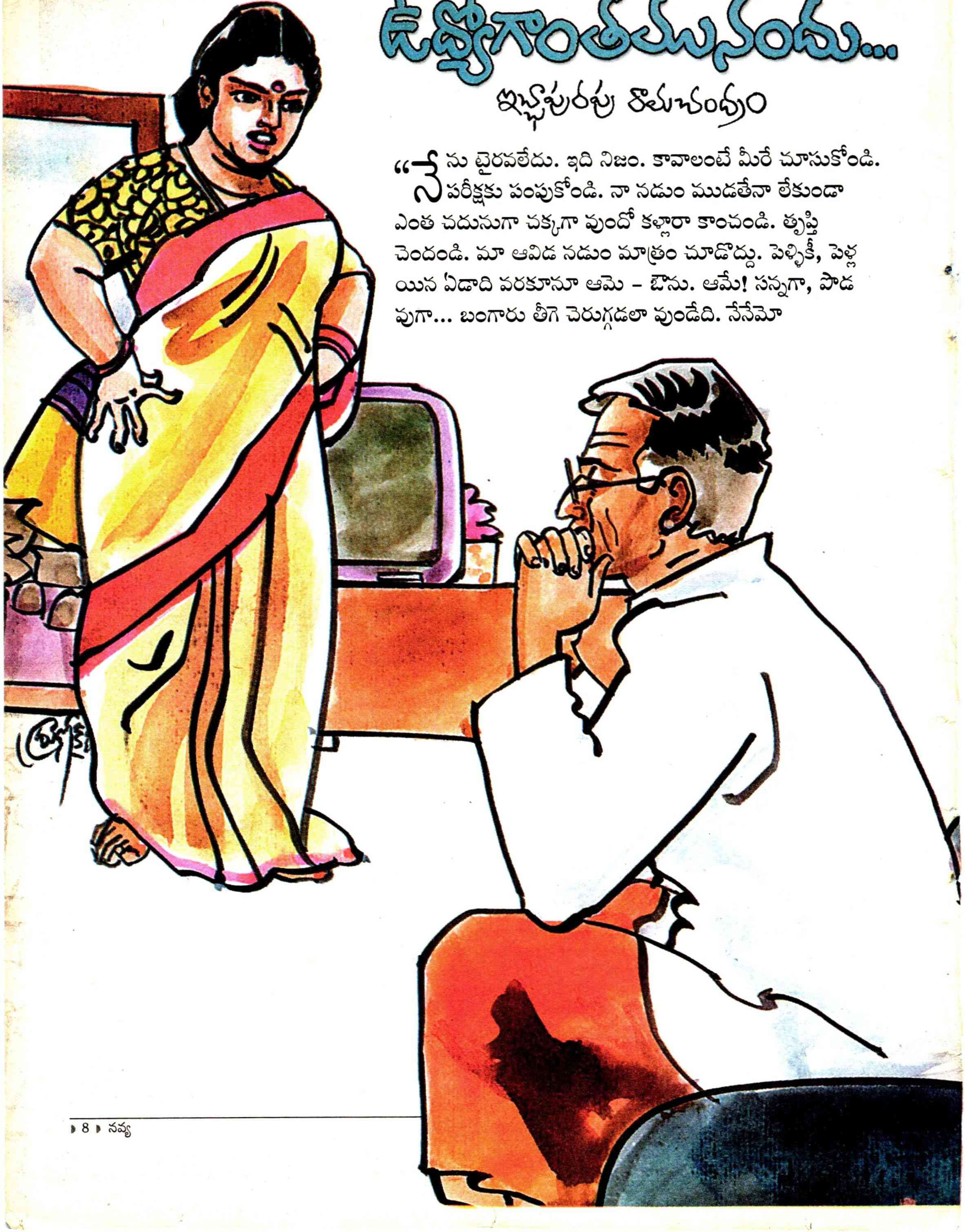

"నేను టైరవలేదు. ఇది నిజం. కావాలంటే మీరే చూసుకోండి. పరీక్షకు పంపుకోండి. నా నడుం ముడతేనా లేకుండా ఎంత చదునుగా చక్కగా వుందో కళ్లారా కాంచండి. తృప్తి చెందండి. మా ఆవిడ నడుం మాత్రం చూడొద్దు. పెళ్ళికీ, పెళ్లయిన ఏడాది వరకూనూ ఆమె – ఔను. ఆమే! సన్నగా, పొడవుగా... బంగారు తీగె చెరుగ్గడలా వుండేది. నేనేమో

8 ఎంఎం ఇనప రాడ్‌లా వుండేవాణ్ణి. పెళ్ళయి రెండేళ్లయ్యేసరికి ఆమె శారీరకంగా విపరీతమైన అభివృద్ధి సాధించేసింది అడ్డంగా.

ఆమె కాస్తా ఆవిడ ఐపోయింది. ఆ అభివృద్ధిలో ఒక భాగం ఆవిడ నడుంమీద టైరు. మరో ఏడాది తిరిగేసరికి మరో టైరు! సైకిలు టైరు కాదు. స్కూటర్ టైరు! ఆవిడ ఒక్కదానికే కాక నాకూ అయిందిగా పెళ్లి! ఐనా నాకు ఒక్క టైరు కూడా రాలేదు! ఇదే కాబోలు సృష్టి విచిత్ర మంటే!!

మొదట్లో మమ్మల్ని 'చూడచక్కని జంట' అన్నవారే, తరవాత 'సూర్యకాంతం, రమణారెడ్డి' అనేవారు. (చూడుడు పాతికేళ్ల కిందటి మంచి తెలుగు సినిమాలు). ఇంకా తరవాత 'ఏనుగూ ఎలకా' అనేయడం మొదలుపెట్టారు. ఆవిడ (అంతలావయిపోయాక ఇంక 'ఆమె' ఏమిటి? ఆవిడే... ఆవిడ ఒక అబ్బాయిని కన్నాక మరో టైరు! ఈసారి ఏకంగా లారీ టైరే. ఆవిడ మళ్ళీ కంటే బుల్‌డోజర్ టైరో, ట్రాక్టర్ టైరో నడుము మీదకొచ్చేస్తుందని – నేను – 'ఒక్కరు ముద్దు, రెండు వొద్దేవొద్దు' అన్న మంచిమాటని పాటించేస్తూ కుటుంబ నియంత్రణ శస్త్రచికిత్స చేయించుకున్నాను. ఇదంతా... నా పర్సనల్ లైఫ్ హిస్టరీ మీకెందుకు మొరపెట్టుకున్నానంటే... మహారాజశ్రీ అధికారి గారూ! నే టైరే కాలేదు, నాకు రిటైర్‌మెంట్ ఏమిటి అని తమకు మనవి చేసుకునేందుకే'' అని ఆగాడు సుబ్బారావు.

''సుబ్రావ్! నువ్వు చెప్పింది చాలా చక్కగానూ వుంది, సమంజసంగానూ వుంది. కాని... నీకు తెలియనిదేముంది? ప్రభుత్వంవారి రూల్సుకి అర్థం ఆట్టే వుండదు. నీ వయసు అరవై నిండింది కనుక... నువ్వు అరవైలో ఇరవై అంత చురుగ్గానూ వున్నా... కేవలం కాగితం వయసువల్ల...'' అన్నాడు తన తప్పేమీ లేనట్లు.

''అరవై నిండితే?'' అగ్గిరాముడైపోయాడు సుబ్బారావ్.

''ఏళ్లదేముంది? బతికున్నవాళ్లందరికీ వొస్తాయి, వొద్దన్నా కావాలన్నా. మనిషిలో చూడవలసింది వయసు కాదు. చేవ... సత్తా... ఇవాళ్టివరకూ నేను శుభ్రంగా పనిచేస్తూనే వున్నాను తప్ప, సిక్కులీవో గుజరాతీ లీవో పెట్లేదు కదా? కష్టపడి పనిచెయ్యలేను అని ఎలా అనుకున్నారు? కన్నూ, కాలూ, చెయ్యీ అన్నీ చక్కగానే వున్నాయి కదా?''

''ఆవేశపడకు సుబ్రావ్, బి.పి. పెరుగుతుంది. ముందు ఈ మంచినీళ్లు తాగు'' అంటూ గ్లాసులో నీళ్లపోసి అందించాడు ఆఫీసరు.

''మీకు నిజంగా అంత జాలే వుంటే... నన్ను ఉద్యోగంలోంచి పొమ్మనకండి'' అన్నాడతను నీళ్లు ముట్టకుండా. ఆఫీసరు ఆలోచనలో పడినట్లు నటించాడు.

''సరే... ఒక షరతుమీదైతే – పొమ్మనను'' అన్నాడు ముందరి కాళ్లకి బంధం వేస్తూ. మనిషికి వెనక కాళ్లుండవు కదా అని కాబోలు.

''ఏమిటా షరతు?'' అని – మంచినీళ్లు తాగాడతను, ఆఫీసర్ పన్నిన వలలో పడిపోతూ.

''నిన్ను ఆఫీసు రిటైర్ చెయ్యదు, అంతకుముందుగా నువ్వే పదవీ విరమణ చేసెయ్. రాజకీయ నాయకులూ గొప్పవాళ్లూ ఎవరో తమని పైకి తరిమేసేందుకు అవకాశం యివ్వకుండా తామే రాజీనామా చేసేస్తారు చూడు – అలాగ. అలా ఐతే కావలసిన కార్యమూ ఔతుంది, నీకు గొప్పగానూ వుంటుంది'' అన్నాడు బుజ్జగిస్తున్నట్లు.

ఛర్రున లేచాడు సుబ్బారావ్, నిండా మునిగాక చలేమిటన్నట్లు. ''ఏమిటి! నేనా! పదవీ విరమణా! నేను ముప్ఫయ్యారేళ్ళపాటూ చాకిరీ చేశాను. గాడిద చాకిరీ చేశాను. దానిని నౌకరి అనాలే తప్ప అది పదవా! అబద్ధం. ఆ నౌకరి నుంచి నేను విరమించడం... నా అంత నేను విరమించడం – మరీ పచ్చబద్ధం. మీరు తగిలేస్తున్నారు తప్ప నేను పోతానన్లేదు.

అధిక బరువుతో గురక

డా॥ ఏ. రవీంద్రనాథ్ రెడ్డి, M.B.B.S., F.R.S.H
Member-American Soceity of Banatric Physicians

సుధీర్ ఒక సాఫ్ట్‌వేర్ కంపెనీలో మేనేజర్. గత ఆర్నెల్లుగా బిజినెస్ మీటింగ్ స్టార్ట్ కాగానే ఆవులించడం, లేదా నిద్రపోవడం, ఒక్కోసారి గురక పెట్టడం చూసిన ఆ కంపెనీ యం.డి. ఒకరోజు కోపం ఆపుకోలేక మీటింగ్‌లోనే చడామడా తిట్టేయడం జరిగింది. సిగ్గుతో బయటకు వెళ్ళిన సుధీర్‌ను చూస్తూ మిగతా వారందరూ ''ఈ రకంగా ఆఫీస్‌లో గురక పెట్టడం సుధీర్‌కు మామూలే'' అన్న సంగతి నిన్నవాళ్ళ బాస్ మీటింగ్ తర్వాత సుధీర్‌ను తన రూంలోకి పిలిచి తలవాచేటట్లుగా మరోసారి చీవాట్లు పెట్టడమే కాకుండా ఉద్యోగం ఊడిపోయే ప్రమాదం ఉందని హెచ్చరించాడు. కోపం చల్లారిన తర్వాత ఆయన సుధీర్‌వైపు జాలిగా చూస్తూ ''నువ్వు ఈ మధ్య బాగా బరువు పెరిగావోయ్! బరువు ఎక్కువగా ఉండేవారిలో గురక వస్తుందని పేపర్లో చదివాను. ఒకసారి డాక్టరును కలిసి బరువు తగ్గించుకుని చూడు'' అని సలహా ఇచ్చాడు.

బరువెక్కువగా ఉండి, పగటిపూట ఆఫీస్‌లో నిద్రపోవడమే కాకుండా, గురక పెట్టేవారెందరో మనకు గవర్నమెంట్ ఆఫీసుల్లో తారసపడుతుంటారు. ఇటువంటి వారు అస్తమానం నిద్రమొహంలా నిస్సత్తువగా, సోమరితనం ఆవహించినట్లుగా కనపడడం సాధారణం. బరువెక్కువగా ఉండే వారు కారు డ్రైవింగ్‌లో కూడా నిద్రపోవడం, ఆక్సిడెంట్స్ పాలవడం కూడా చూస్తూ ఉంటాము.

ఇటువంటి వారిలో గురకకు కారణం కేవలం వారి బరువేనని చెప్పనక్కరలేదనుకుంటాను.

ఒక మనిషి బరువు పెరుగుతున్నపుడు శరీరంలోని అన్ని భాగాల్లో కొవ్వు జమ కావడం జరుగుతుంది. అదే విధంగా అతని నోట్లో ఉండే అంగిలి (దీనినే కొండనాలిక అని కూడా అంటూ ఉంటారు) మరియు దాని పరిసరప్రాంతాల్లో కూడా కొవ్వు పేరుకుపోతుంది. మనం నిద్రిస్తున్నపుడు శరీరంలో ఉండే కండరాలన్నీ రిలాక్స్ అవుతాయి. అదేవిధంగా అంగిలిలో ఉండే కండరాలు కూడా రిలాక్స్ అవుతాయి. మామూలు బరువుండే వారిలో ఈ అంగిలి రిలాక్స్ అవడంతో కొంత వరకు క్రిందికి జారుతుంది. కానీ బరువెక్కువగా ఉండే వారిలో కొవ్వు ఎక్కువగా జమ కావడం వల్ల భూమ్యాకర్షణ శక్తి ఎఫెక్ట్ వల్ల అంగిలి మరింత క్రిందకు జారి శ్వాసనాళానికి అడ్డుగా మారుతుంది. దాంతో ఆ మనిషి శ్వాస తీసుకోవడం, వదలడం ఊపిరితిత్తుల నుంచి గాలి ఊదినపుడు వచ్చే శబ్దాలలాగా గురక మొదలవుతుంది. ఈ గురక మెల్లిమెల్లిగా తారాస్థాయికి చేరి శ్వాస ఆగిపోతుంది. శ్వాస ఆగిపోవడం వల్ల ఆక్సిజన్ నిలువలు తగ్గడంతోబాటు శరీరంలో కార్బన్ డై ఆక్సైడ్ నిలువలు పెరగడం, అందుకు పర్యవసానంగా మెదడులోని రెస్పిరేటరీ సెంటర్ స్టిమ్యులేట్ కావడంతో అతను నిద్రలో నుంచి ఉలిక్కిపడిలేవడం మళ్ళీ ఊపిరిపీల్చడం జరుగుతుంది. మరి కాసేపటికి అతను నిద్రలోకి జారిపోవడం, గురకపెట్టడం, శ్వాస ఆగిపోవడం, తిరిగి ఉలిక్కిపడిలేవడం అనేది క్రమం తప్పకుండా రాత్రంతా జరగడం వల్ల అతనికి సరిగ్గా నిద్రపట్టదు.

రాత్రిళ్ళు నిద్ర సరిపోనందు వల్ల పగటిపూటంతా నిద్ర పోయేందుకు అతని శరీరం పలుమార్లు ప్రయత్నించడమే అతను సోమరితనంగా, అస్తమానం నిద్రపోతున్నట్లుగా కనపడేందుకు కారణం. ఈ రకంగా నిద్రపోయినపుడు గురక పెట్టడం సహజం. కొన్నిసార్లు గురక వల్ల శ్వాస ఆగిపోయి (దీనినే స్లీప్ ఆప్నియా అంటారు) మరణించిన కేసులు కూడా ఉన్నాయి.

అధికబరువు వల్ల గురకతో బాధపడేవారు బరువు తగ్గిన పక్షంలో శరీరమంతటా కొవ్వు నిలువలు తగ్గడమే కాకుండా అంగిలిని అంటుకుని ఉండే కొవ్వు కూడా తగ్గిపోవడం వల్ల గురక ఆటోమేటిక్‌గా తగ్గుతుంది.

అయితే కొందరిలో బరువు తక్కువగా ఉన్నా మెడ చిన్నదిగా ఉండడం వల్ల లేదా గొంతులో అడినాయిడ్స్ వల్ల గురక వచ్చే అవకాశం ఉంది.

ప్రతి శుక్రవారం సాయంత్రం 5-50 ని॥లకు
డాక్టరు గారి సలహాలను
మాటీవి 'సంజీవిని' ప్రోగ్రాంలో చూడవచ్చు.

CLINIC 2000
Makes the difference

Himayathnagar : 203, Sai Datta Arcade
Besides Mitra Agencies Maruti Show Room,
Himayathnagar, Hyderabad-500 029.
Ph : 5566 9595, 5561 5599, 2763 5522 www.clinic-2000.com

The only Medical Center for Overweight & Laser hair removal

మరి – పదవీ విరమణ చెయ్యడమని ఎలా అనగలరూ ఎవరయినా... నేనైనా?'' సూటిగా ప్రశ్నించాడు సుబ్బారావ్, తెగించినవాడికి తెడ్డే లింగమన్నట్లు.

''ఐతే నేనేమీ చెయ్యలేను. నిన్ను జూన్ ముప్ఫయిన పంపించెయ్యకపోతే... రిటైర్ చేయకపోతే... ఆ నేరానికి నన్ను గెంటేమంటారు. తనకు మాలిన ధర్మముండదు కదా. ఒకటి జులై నుంచి అటెండెన్స్ రిజిష్టరులో నీ పేరుండదు. నీ సీటులో మరెవరో పడుకుంటారు. ఆపైన నీ యిష్టం'' అని కర్ర విరిచి పొయ్యిలో పెట్టినట్టు చెప్పేసి చేతులెత్తేశాడు ఆఫీసరు.

సుబ్బారావ్ ఉద్యోగుల యూనియన్ వద్దకు వెళ్ళి – ''నేను పనిచెయ్యగలను. నన్ను బలవంతంగానూ నా యిష్టాన్నీ శక్తిసామర్థ్యాలని లెక్కచెయ్యకుండానూ అధికారులు నాచేత పదవీ విరమణ చేయించడం అన్యాయం. దీని నెదుర్కునేందుకు నా తరఫున పోరాటం చెయ్యరా?'' అన్నాడు.

''చెయ్యం. చెయ్యకూడదు...'' అన్నారు యూనియన్ ప్రెసిడెంటూ, సెక్రటరి జాయింటుగా. జూన్ 30న ఆఫీసులో చిన్న సభ ఏర్పాటుచేసి... సుబ్బారావు మెడలో దండేసి... చేతిలో పండెట్టి నాలుగు పొగడ్తలు పొగిడి... ఆడపిలకు అత్తారింటికి దారిచూపించినట్లు సుబ్బారావును ముప్ఫయ్యారేళ్ళ పుట్టింటి నుంచి తగిలేశారు ఆఫీసువారు.

జులై ఒకటో తేదీ నుంచి సుబ్బారావు కష్టాలు మొదలయ్యాయి.

***

ఉదయం... వేళకి కాఫీనీళ్ళు పొయ్యలేదు సరి కదా... అరగంట ఆలస్యం చేసి –

''కాఫీకి వంటింట్లోకి రండి'' అని కెనడియన్ ఇంజిన్‌లా ఆవిడ కేక.

'అధికారాంతంబున చూడవలె అయ్యగారి పస' అనే పద్యపాదం ఠక్కున మెదిలింది సుబ్బారావ్ మెదడులో. అతను వంటింట్లోకి వెళ్లాడు.

''రోజూ కాఫీ నా దగ్గరకొచ్చేది కదా? ఇవాళ నేను కాఫీ దగ్గరకెందుకు రావాలీ?'' గొణుక్కున్నాడు. ఆలిముందు – ఆ అంటే అపశబ్దం, ఊ అంటే ఉపశబ్దం కదా?

''మీరు రిటైరైపోయారుగా'' అందావిడ సన్నగానే నోరు మూసుకో అన్నట్లు.

ముందు మగాడు. ఆపైన మొగుడు. ఇంకా పైన – రిటైరైనవాడు. ఆమీదట ఆవిడ ఏనుగూ అతను ఎలకా. అంతేకాక అంతిమ విజయం ఆవిడదే అని చక్కగా అర్థమైనవాడు. అందుచేత – 'ఊరుకున్నంత ఉత్తమం లేదు, బోడిగుండంత సుఖం లేదు' అని సరిపెట్టేసుకుని మౌనం వహించేశాడు.

''సెల్ఫ్ సెల్ఫ్‌జ్ ద బెస్ట్ హెల్ప్ అన్నారు షేక్స్పియర్, మిల్టన్... మరెవరో. మీరు సహకరించాలి. ప్రజల వద్దకు కాఫీ కాక కాఫీ వద్దకు మనిషి. సెల్ఫ్ సర్వీస్'' అందావిడ.

సహకరించక చస్తానా? – చచ్చినట్టు సహకరిస్తాను అనుకున్నాడతను మనసులో.

''హత్య జరగడానికి ముందు రోజు రాత్రి ఎక్కడున్నావ్?'' అడిగాడు లాయర్.
''హత్య జరిగిన రోజు ఇంట్లోనే వున్నానండీ'' చెప్పాడు ముద్దాయి.
''నేనడిగింది హత్యకు ముందు రోజు రాత్రి...'' రెట్టించి అడిగాడు లాయర్.
'' ఏమయ్యా! గుండ్రాయిలా అలా కూచుంటే కుదరదు. హత్యకు ముందురోజు రాత్రి నేనెక్కడున్నానో చెప్పిచావు'' అన్నాడు ముద్దాయి అక్కడ కుర్చీలో కూచున్న తన లాయర్‌ని కొరకొర చూస్తూ.

''అన్నట్లు... వొచ్చే నెల్నుంచి పనిమనిషిని మానిపించేస్తాను''

''ఏమి?''

''మీరున్నారుగా రిటైరయి? పనిమనిషెందుకు? మీకెలాగా సంపాదన వుండదు. ఖర్చు తగ్గించడమన్నా సంపాదించడం లాటిదే''.

''మరి – నువ్వేం చేస్తావూ?''

''హాయిగా టీవీ చూసుకుంటాను, వంటింటాఫీసు నుంచి రిటైర్మెంటు తీసుకుని. ఊరికే కూర్చుంటే మీకు తోచనూ తోచదు, వొంటికీ మంచిది కాదు. ఏమంటారు?''

ఏమనగలడా భర్త ప్రాణి? అతనేమీ అనలేడనీ ఆమెకి తెలుసు. అతను వేడివేడి కాఫీని చల్లని మంచినీళ్లలా గటగట తాగేసి – 'కటకటా, ఎన్ని ఇక్కట్లు రిటైరైనవాడికి!' అనుకుంటూ కటకటాల వరండాలోకి వొచ్చి కూర్చుని ఆకాశంవేపు చూస్తూ ఆలోచించసాగాడు. గొడ్డు గోతిలో పడితే నలుగురూ నాలుగు రాళ్లేసినట్లు, మొగుడు రిటైరై ఇంట్లో పడితే ఇల్లాలు అతని నెత్తిన నలభై పనులేస్తుంది కాబోలు. పని లేదనేగా ఆవిడ తనని అలుసు చేస్తూంది? రిటైరవడమంటే – పనిలేని మంగలి కావడమన్నమాట. పూర్వకాలం క్షురకులకి పని లేకపోవడం వుండేది కాదు కానీ, కంప్యూటర్లూ, గ్లోబలైజేషనూ వొచ్చిపడ్డాక మల్టీనేషనల్ కంపెనీలు క్షురకర్మని కూడా ఆక్రమించేశాయి. ఎక్కడ చూసినా కంప్యూటరైజ్‌డ్ కటింగ్ సెలూన్‌లూ, డిజిటల్ షేవింగ్ సెంటర్లూ, షేవ్ అండ్ క్రాఫ్ట్ కేఫ్‌లూ, టెక్నికల్ హాండ్స్‌కే కాని అన్‌స్కిల్డ్ బార్బర్ హాండ్స్‌కి పనిలేకపోయింది. పనిలేని మంగళ్లు తెగ తయారైపోతున్నారు రోజురోజుకి. పనిలేని మంగలి – పిల్లి బుర్ర గొరిగాడన్న సామెత గుర్తొచ్చి, దానిమీద అనేక సందేహాలు కలగసాగాయి. తను – పిల్లి బుర్ర గొరగాలా? మనుషులకే జాగా మిగల్చని ఈ జనాభా దేశంలో – జూలోనో బొమ్మల్లోనో తప్ప పిల్లులు దొరుకుతాయా? అసలు పిల్లులు షేవింగూ, కటింగూ చేయించుకుంటాయా? అంత జుట్టుకాని, గడ్డంకాని పెరిగిన పిల్లిని జన్మలో చూడలేదు. మీసాలు తెగ పెరిగిన పిల్లులని చూశాడు చిన్నప్పుడు పల్లెటూళ్లో. అప్పుడే... అక్కడే... గాడిదలు పరస్పర క్షవరం చేసుకోవడం.. అంటే ఒకదాని పెరిగిన వెంట్రుకలని మరొకటి పళ్లతో పీకెయ్యడం చూశాడు.

'కుక్కలకి ప్రత్యేకం' అనే బోర్డు గల హెయిర్ కటింగ్, ట్రిమ్మింగ్ సెలూన్లున్నాయి.

'కుక్కస్నానం పాయింట్'లు కూడా వున్నాయి.

పిల్లికి – గొరిగించుకోవలసినంత జుత్తు ఎందుకు పెరగదు? అనే అంశంమీద పరిశోధన చెయ్యాలని నిశ్చయించుకున్నాడు సుబ్బారావ్, ఆ నెపంతో ఇల్లు పట్టకుండా తిరుగుతూ పనులు తప్పించుకోవచ్చని, పెళ్లానికి పగలేనా దూరంగా వుండొచ్చని.

''పనిమనిషొచ్చింది, అంట్ల గిన్నెలు పడెయ్యండి'' ఆజ్ఞ అరిచింది ఆవిడ.

ఇవ్వాళ్టి నుంచే ట్రెయినింగా! అనుకుంటూ లేచిన సుబ్బారావు – ఓ పిల్లికేనా బుర్ర గొరగాలని గట్టిగా నిర్ణయం తీసుకున్నాడు.

అదృష్టం బాగుండి (బాగుండక?) మర్నాడే ఓ పిల్లి కనపడింది. సమయానికి ఇంటావిడ ఎక్కడికో వెళ్లడం అతనికి బాగా కలిసొచ్చింది. మ్యావ్ మ్యావ్ అంటూ మిమిక్రీ చేస్తూ.. పాలగిన్నె ఆశ చూపాడు ఆ పిల్లికి. అది పాలు తాగుతూంటే... పిల్లి కళ్లు మూసుకుని కదా పాలు తాగుతుందని – వెనకనుంచి పట్టుకున్నాడు. అది అతన్ని గీరి, రక్కి, కరిచి పారిపోయింది క్షవరానికి అందకుండా. చిన్నప్పుడు మంగలికి చిక్కకుండా అల్లరి చేసిన రోజులు గుర్తుకొచ్చాయతనికి.

అంతలో ''ఆ రక్తాలేమిటి వొంటినిండా?'' అంటూ వొచ్చిందావిడ.

''పిల్లి... పాలు.. తల గొరగబోతే..''

''ఏమిటీ.. వొట్టి అయోమయమూ అడవి పంచాంగమూ. చేసిన నిర్వాకం చాలు కానీ డాక్టరు దగ్గరికి పదండి. ఆ పిల్లి కరుపులకి ఏ సెప్టిక్కో అయి మీరు పోతే నేను విధవనవ్వాలి. ఉప్పుడుపిండీ, చన్నీళ్ల స్నానమూ నాతరం కాదు'' అని ఆవిడ అతన్ని బరబరా డాక్టరు వద్దకు లాక్కుపోయింది.

రిటైరయ్యాక రెండు రోజులు గడవడమే ఇంత కష్టమైందే... ఇంకా ఎన్నాళ్లు గడవాలో? అని విచారిస్తూ కన్నీళ్లు పెట్టుకుంటున్న సుబ్బారావుని – ''బాధగా వుందా? డోంట్ వర్రీ. బాధా నివారిణి మాత్రలిస్తానుగా'' అని ఓదార్చాడు డాక్టరు.

నా బాధ వేరు – అని ఏడవలేక నవ్వాడు సుబ్బారావ్.

★